

nemlig således at af de 16. mill. dollars skulle de 3 mill. dollars pålignes medlemsstaterne i henhold til den ordinære bidragsskala, medens 13 millioner dollars skulle fordeles efter samme skala, men således at u-landene fik fordel af et nedslag på 55 pct., som det var meningen, at 26 navngivne økonomisk udviklede lande, heriblandt alle de nordiske, skulle inddække med frivillige bidrag. Under de fortsatte forhandlinger i udvalget blev der fra latinamerikansk side gjort et forsøg på at få et større nedslag, men dette strandede på en enig modstand hos de vestlige stater, som fik tilslutning fra de afrikanske stater. I stedet for at ændre resolutionsforslagets bestemmelser om reduktion for u-landene blev der derfor ved underhåndforhandlinger med latinamerikanske repræsentanter tilvejebragt enighed om bl. a. at nedsætte den samlede udgift med \$ 1 mill. til \$ 18,2 mill. i overensstemmelse med et af det rådgivende budgetudvalg fremsat forslag. Efter fradraget af Congos eget bidrag på \$ 3,2 mill., skulle \$ 3 mill. fordeles i henhold til bidragsskalaen, og \$ 12 mill. i henhold til nedslagsordningen. Dette vedtoges af udvalget med 68 stemmer for, (herunder de nordiske lande), 11 imod (østlandene), medens 18 afholdt sig fra at stemme (Frankrig, Irak, Jordan, Kuwait, Mali, Marokko, Panama, Peru, Portugal, Saudi Arabien, Spanien, Syrien, Den forenede arabiske Republik, Jugoslavien, Argentina, Brasilien, Burma og Colombia).

Debatten bragte ikke nye principielle synspunkter frem, men de forskellige landegrupper gentog deres kendte opfattelser. De afrikanske sponserers opfattelse, som deltes af bl. a. de nordiske lande, gik ud på at Sikkerhedsrådets resolution af 14. juli 1960 danner den politiske hjemmel for en fortsættelse af Congo-operationen.

Forslagsstillerne accepterede visse ændringsforslag til den forelagte resolution, således som foreslået i underhåndforhandlinger af latinamerikanske repræsentanter. Bl. a. kom det derved af resolutionens ordlyd til at fremgå, at finansieringen vedrører *de afsluttende omkostninger for Congo-styrken*.

Østlandenes synspunkt var som tidligere, at opretholdelse af FN-tropper i Congo til løsning af interne politiopgaver var et flagrant brud på FN-pagten, og at generalforsamlingen, for så vidt operationen drejede

sig om opretholdelse af fred og sikkerhed, ikke var kompetent til at træffe beslutninger, som alenesikkerhedsrådet har beføjelse til.

Den latinamerikanske gruppe var som tidligere enig i princippet om det kollektive ansvar for de fredsbevarende operationer, men ønskede samtidig en anden fordelingskala for udgifterne end den i resolutionsudkastet foreslåede. De anførte som begrundelse bl. a., at en række lande under den 4. ekstraordinære samling havde tilsluttet sig bevillingen til Congo indtil udgangen af 1963 ud fra den antagelse, at operationen dermed ville være tilendebragt. De fandt det derfor nødvendigt at indføre en ny skala, der i lighed med tidligere af dem fremsatte krav gav underudviklede lande et nedslag på 80 pct.

Under debatten gav den belgiske repræsentant meddelelse om, at Belgien var villig til at støtte finansieringen af Congo-operationen i 1964, om nødvendigt med et særligt bidrag. Spørgsmålet om et belgisk bidrag til finansieringen af de hidtidige FN-operationer i Congo var fortsat til undersøgelse.

Den franske repræsentant tilkendegav, at hans delegation ikke ville modsætte sig det forelagte resolutionsforslag, eftersom dettes almindelige formål syntes at være at bringe operationen til en heldig løsning.

Spørgsmålet om den bilaterale assistance til Congo blev under debatten rejst af Iraks repræsentant, som mente, at Congo i henhold til resolution 1474 (E.S. IV) ikke var berettiget til at modtage militær bistand fra andre end De forenede Nationer. Den congolesiske repræsentant erklærede, at Congo ikke modtog militær, men kun teknisk bistand under bilateral aftale (med Belgien).

I sit indlæg udtalte Ghanas repræsentant, at det ikke ville være nødvendigt med yderligere FN-finansiering udover juni 1964 af Congo-operationen. Dersom forholdene skulle gøre det påkrævet, burde yderligere foranstaltninger gøres til genstand for rådslagning mellem de afrikanske stater.

Den danske repræsentant i udvalget (*landsretssagfører Hagen Hagensen*) udtalte i et kort indlæg den 10. oktober, at der forelå tilstrækkelig begrundelse for nødvendigheden af at yde Congo fortsat militær bistand på reduceret basis i et halvt år efter 31. december 1963, og at et flertal i udvalget syntes at dele dette synspunkt. Han anbefalede det afrikanske resolutionsforslag som